

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

GALANTERÍA

—¡Si 'm permetés donar un tom ab vosté!....
—No senyor; avuy, per aixó dels *toms*.... ha d' anar á Sant Antoni.

CRONICA

LO MERCAT DE BESTIAR

Confesso que vaig assistir plé de ilusió al acte inaugural del mercat de bestiar; tant es aixís que ab vent de proa y vencent animós la resistència que á la meua marxa oposavan los faldons del rus inflats com velas y ab la cara y 'ls ulls assotats per la polsina, vaig pendre rumbo pel Saló de Sant Joan, Passeig de Pujadas y Carrer de Sicilia, pensant en mon interior:—S' ha de patir; pero á lo menos desde ara potser consumirém carn ben cebada, tendra, sabrosa... en una paraula: bona y barata.

Y recordava al desventurat Carlos Altadill que solia comparar los ronyons que á Barcelona 's menjan ab pilotetas de goma, y 'ls biftechs que á Barcelona 's venen ab manyochs de cordas de guitarra, comparacions pintorescas y oportunas sempre, perque ja vé de lluny que als habitants de la Capital de Catalunya se 'ls destini la pitjor carn, entre la mes dolenta: la mes dura, la mes aixarrahida y la que fa mes tuf.

—Si 'n Carlos sigués viu—pensava—avuy improvisaria una oda heróica dedicantla al Ajuntament, per haverse decidit á acabar de una vegada ab lo monopoli de la carn establint un mercat de bestiar, sens perjudici de demanar després un parell de pessetas al arcalde, per anar á probar prácticament aqueixa millora en qualsevol dels restaurants de la ciutat.

Entregat á aqueixas cavilacions vaig arribar al mercat. Constituheix l' edifici la porció major de la galeria de màquines de l' Exposició Universal, que temps enrera la comissió de Consums destinava á Dipòsit de las especies subjectas al impost, ab l' idea de suprimir los dipòsits domèstichs que tant se prestan á las defraudacions. No tractém de averiguar en virtut de quinas combinacions lo projectat Dipòsit administratiu ha pogut transformar-se en Mercat de bestiar, perque sorpresas per aquest estil son la moneda corrent en l' Administració municipal.

*
**

L' aspecte del mercat al primer cop d' ull, confesso que no era desagradable. La nau central en tota la seva extensió estava plena de bestiar de llana, dividit en remats per medi de celdas movibles. Unas menjadoras també movibles y un regaró pel qual té de passarhi aygua de Moncada asseguran la pitansa y la beguda als mansos animalons destinats al sacrifici.

A la nau de la dreta, una doble serie d' estables contenían bestiar boví de totas classes; y á la nau de l' esquerra s' hi veyan algunas manadas de companys de Sant Antoni, animals de la vista baixa, dels quals diuhen los bons gastrónomos que no tenen desperdici.

Per mes que, segons sembla, no s' han pres totas las precaucions necessarias per assegurar una bona limpieza per medi del desaygüe, el día de la inauguració l' mercat no feya pudó ni tuf.

Aquestas observacions nimias els demostrarán, que desde bon principi jo 'm prenía la cosa de bona fé. Pero tot de un plegat vaig adonarme de que l' mercat era massa petit. En efecte: tota aquella provisió de carn, Barcelona la consum en un día y pico: per dos días no 'n tindria prou. ¿Y qué succehirá—vaig preguntar—si per efecte de la propaganda qu' están fent los Srs. La Llave, Gallart y altres regidors que per animar als ganaders se troban avuy recurrent mitj' Espanya, comensan á venir remats y mes remats consignats al mercat de Barcelona?

¿Ahónt els colocarán? ¿Cóm se 'ls presservará de la intemperie en aquesta estació rigurosa?

Una rialleta de la persona á qui dirigía aquestas preguntas va gelarme la paraula als llabis.

*
**

¿Qué volia dir aquella rialla plena de malicia?

Després observava que apenas ningú 's movia per comprar. Y la meua sorpresa pujá de grau, quan me digueren:

—L' éxit del mercat no pot més ser brillant: á horas d' ara ja está tot venut.

¿A horas d' ara, y tot just el mercat acabava d' inaugurar-se! ¿Qué significa aixó? ¿Apenas comensém y ja tenim miracles?

Nova rialleta de la persona que m' acompanyava.

Mitj empipat al veure que totas las observacions que 'm permetía fer eran acullidas ab aquella rialla socarrona, vaig comensar á pensar si 'ls verdaders bens no eran tan els que 's trobavan dintre dels compartiments de la nau central, com els que, ab tot y tenir forma humana, 'ns preniam de bona fé l' acte realisat per l' Ajuntament, ab l' instalació del Mercat de bestiar.

En busca d' explicacions, y arreplegant mitja paraula d' aquí, mitj concepte d' allá, y lligant caps crech que al últim ne vaig treure l' aygua clara... ó l' aygua espessa, perque l' Mercat de bestiar com moltas altrás cosas de la Casa gran, no 's distingeix pas per la seva claretat.

L' objecte justificatiu de la instalació del Mercat sigué la necessitat de provehir á Barcelona de carn bona y lo mes barata possible, destruhint lo monopoli dels abasteixedors y posant als ganaders en contracte directe ab los carnicers.

Se tracta de una especie de guerra de Cuba: los abasteixedors son los mambissos; l' Ajuntament en Martinez Campos; y l' públich consumidor es el país que paga tots los gastos de la guerra.

Pero aixó de la guerra es un dir, perque en aquesta manigua, avants de rompres las hostilitats, ja s' ha fet la pau. *A la cuenta*, 'ls mambissos y l' héroe de Sagunto, 'ls abasteixedors y l' Ajuntament s' han entés desde un principi. No hi ha, donchs, mes guerra, que la que seguirá fentse á la butxaca dels consumidors.

*
**

Tant es aixís, que segons s' assegura, y aixís ho han insinuat alguns periódichs, la majoria dels caps de bestiar que figuravan en lo Mercat el día de la inauguració eran dels mateixos abasteixedors, els quals van deixarlos al Ajuntament, perque la corporació municipal no fés un mal paper.

Van deixarli bens, crestats, badells, bous y tocinos perque pogués guarnir aquella especie de pessebre, embabiecant als bons barceloníns.

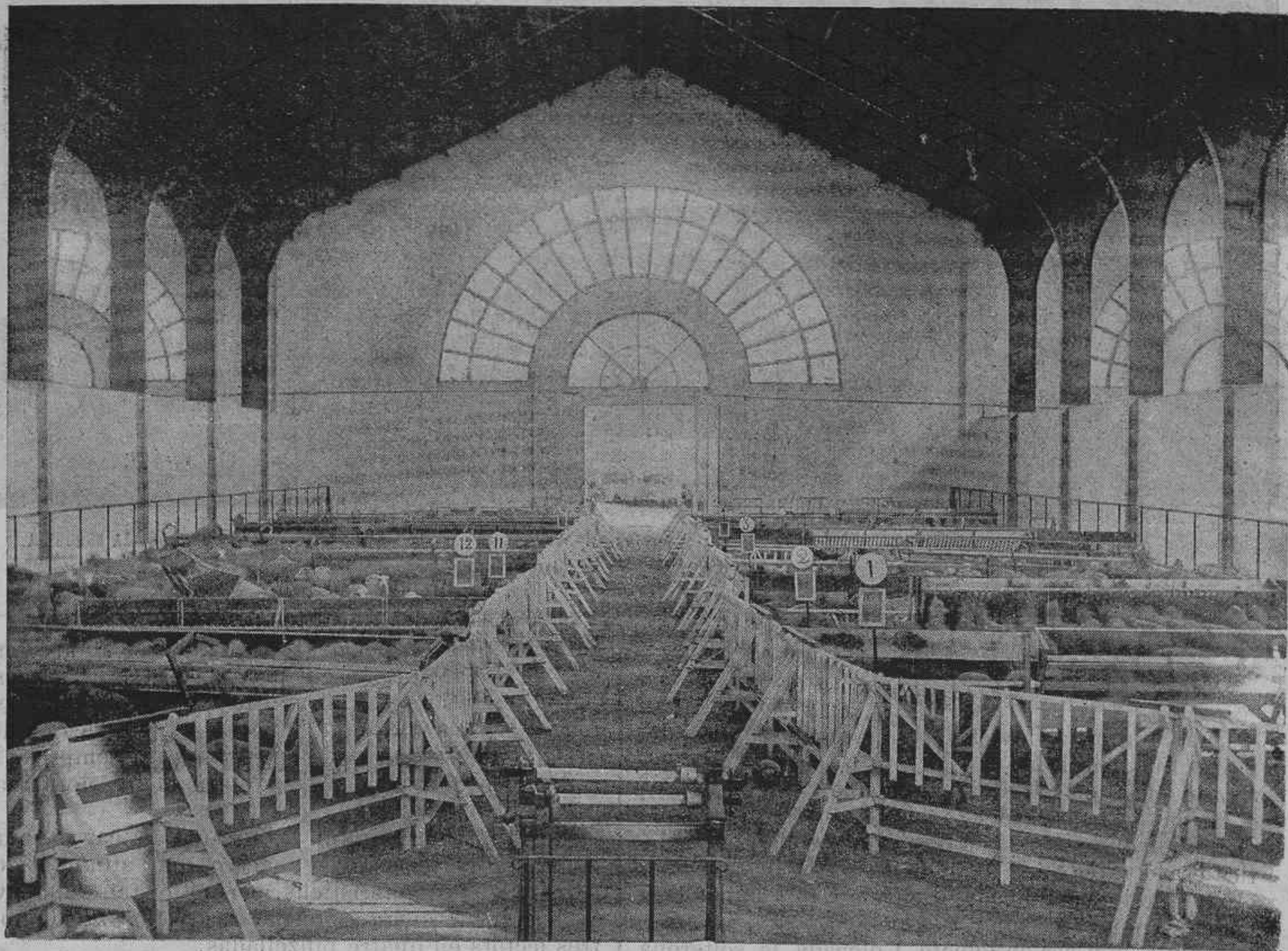
Per aixó al inaugurar-se l' mercat ja tot estava venut... ¿Y cómo no ho havia d' estar, si avants de comensar ja tot tenia amo?

Per aixó quan expresava 'ls meus duptes sobre las dimensions reduhidas del local, aquell fulano que m' acompanyava somreya mirantme ab llástima.

Si 'ls ganaders responen á la propaganda de la comissió qu' está recurrent Espanya, envían los seus remats á Barcelona, *'ls mateixos abasteixedors que son los únichs que 'ls podrán comprar al preu qu' ells vulguin*, ja s' encarregarán de aposentarlos.

Si entra en los seus càlculs alentar las remesas per estalviarse mals-de-cap, viatjes y gastos d' agents y corredors, vindrán remesas. Pero si arriba á convenirlos que las cosas tornin al ser y estat que avants tenían, ab una vegada d' escarmentar als ganaders n' hi haurá prou perque aquests renunciïn per sempre mes á concorre al Mercat de Barcelona.

LO MERCAT DE BESTIAR, DE BARCELONA.—Inaugurat la senmana passada

Fot. RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.

Vista general del edifici.—Interior de la nau central.

Los abasteixedors tenen la paella pel mánech: los abastaixedors tallan lo bacallá... ó millor dit tallan la carn. La majoria dels carnicers dels mercats públichs están lligats ab ells, interessant mes ó menos en lo seu negoci. Si algún n' hi ha que intenta emanciparse, ells tenen lo medi de posarli 'ls peus á rotllo, sens mes que dirli:—Ja veurás, mestre, tú fes lo que 't convingui; pero tingas entés que quan aixó del mercat fracassi, y fracassará 'l día que nosaltres volguém, si vols carn y no te la treus tú mateix de las ancas, lo qu' es de nosaltres no n' haurás.

Aixó es lo que passa. Calculi, donchs, el públich qu' es lo que pot anar guanyant ab l' establiment del Mercat de bestiar, si no 's prenen altrás providencias pera acabar de una vegada ab lo monopoli dels mambissos.

Avuy aquests han entrat á l' Habana... y diu que s' hi troban molt bé.

Y 'l consumidor pagará com sempre la carn al preu que 'ls abasteixedors disposin; menjará la mes dolenta, si aquests, com de costum, envían á Fransa la ben cebada, y destinan al escorxador de Barcelona tots los desetxos. Y en tant lo pressupost municipal, á cárrech del poble de Barcelona, augmentará 'ls seus gastos ab los que suposa 'l sosteniment del Mercat.

¡Quín negoci mes rodó per Barcelona!

Aixís comprench lo ben fundat de aquest curt diálech que vaig cassar al vol lo día de la inauguració.

—Per una ciutat com Barcelona—deya un senyor—lo Mercat em sembla molt petit.

—Escolti—li observá un abasteixedor—¿no hi caben els empleats?

—Sí,

—Donchs ja es lo que basta.

P. DEL O.

A LA LLASSETS

SONET

Cubert de llassos ton vestit está;
portas llassets y llassos á desdí;
al coll, al monyo, á la cintura,... en fi
gastas tú mes en llassos que jo en pa.

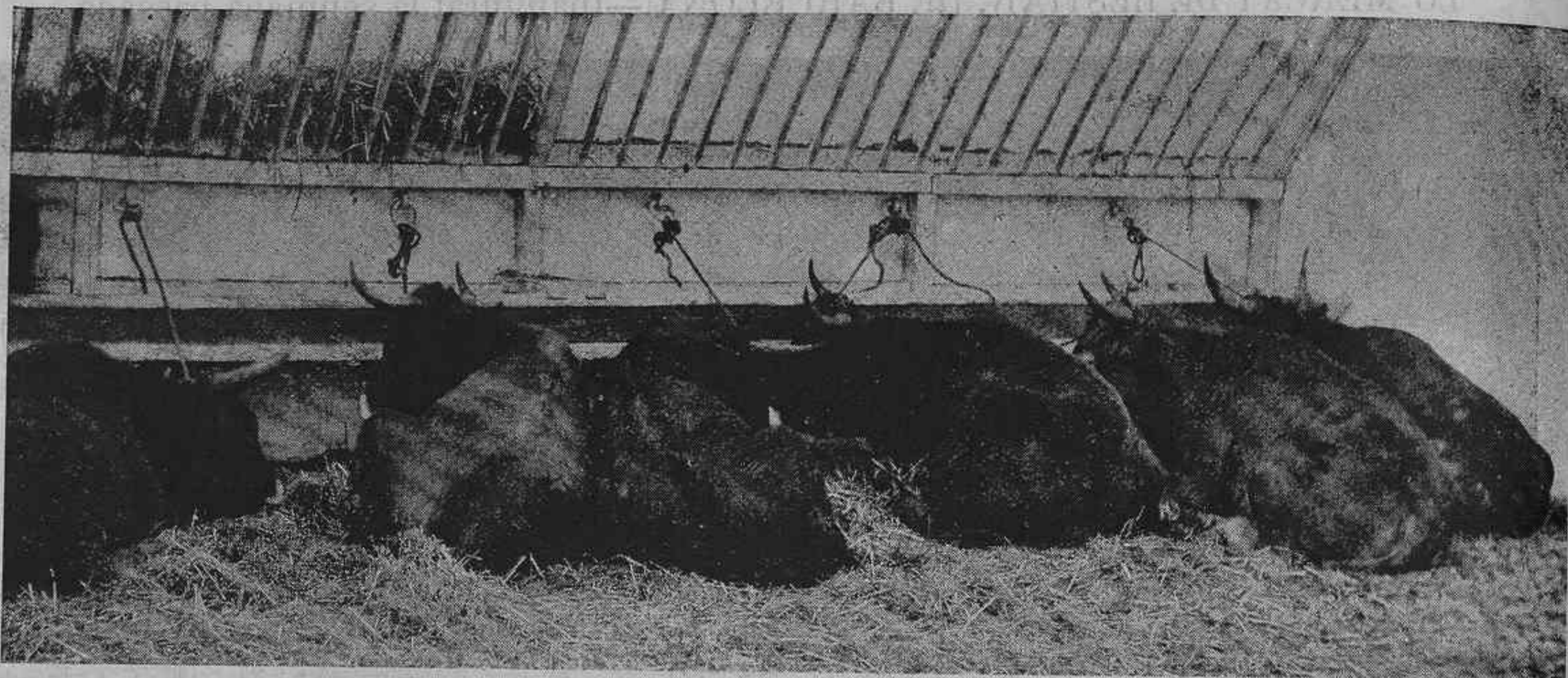
¿Qu' es, potser, ton intent ab llas cassá,
—y dispénsam, Mercé, 'l que 't vaig á dí—
algun mano que ab tú se vulga uní
ab llas indisoluble en un altá?

Aixó es lo que 'm fas creure y tot pot sé...
Mes un consell d' amich vull darte jo
per no ser dit que may te dono ré:
cuidado noya, que 'm fa molta po
que 't voltin, algun día pel carré,
al coll lo llas aquell del carretó.—

UN DELS VUIT.

—

LO MERCAT DE BESTIAR

Inst. RUS, colaborador artistich de LA ESQUELLA.

¡En su lugar!... ¡Descansen!...

LA SOLTERONA

Quan Buffon y Cuvier van trassar l' inventari del mon animal, ni l' un ni l' altre van incloure á la *solterona* en sa classificació admirable.

Hi ha detractors dels insignes naturalistas que atribueixen la omisió á descuyt; pero la gent pràctica es de parer que l' olvit dels dos sabis no va ser olvit, sino invencible sentiment de repugnancia mes poderós que l' seu amor á la ciencia.

Y aixís deu ser en efecte. Colocada la *solterona* en la línia divisoria que separa 'ls bimans dels demás *bitxos* del regne animal, resulta un ser tan raro, tan antiestètic y dotat de condicions tan desagradables, que l' seu estudi y definició, per poch que un sigui susceptible á las impressions del asco, vé á convertir-se en un torment horrorós, que no tots los temperaments poden suportar.

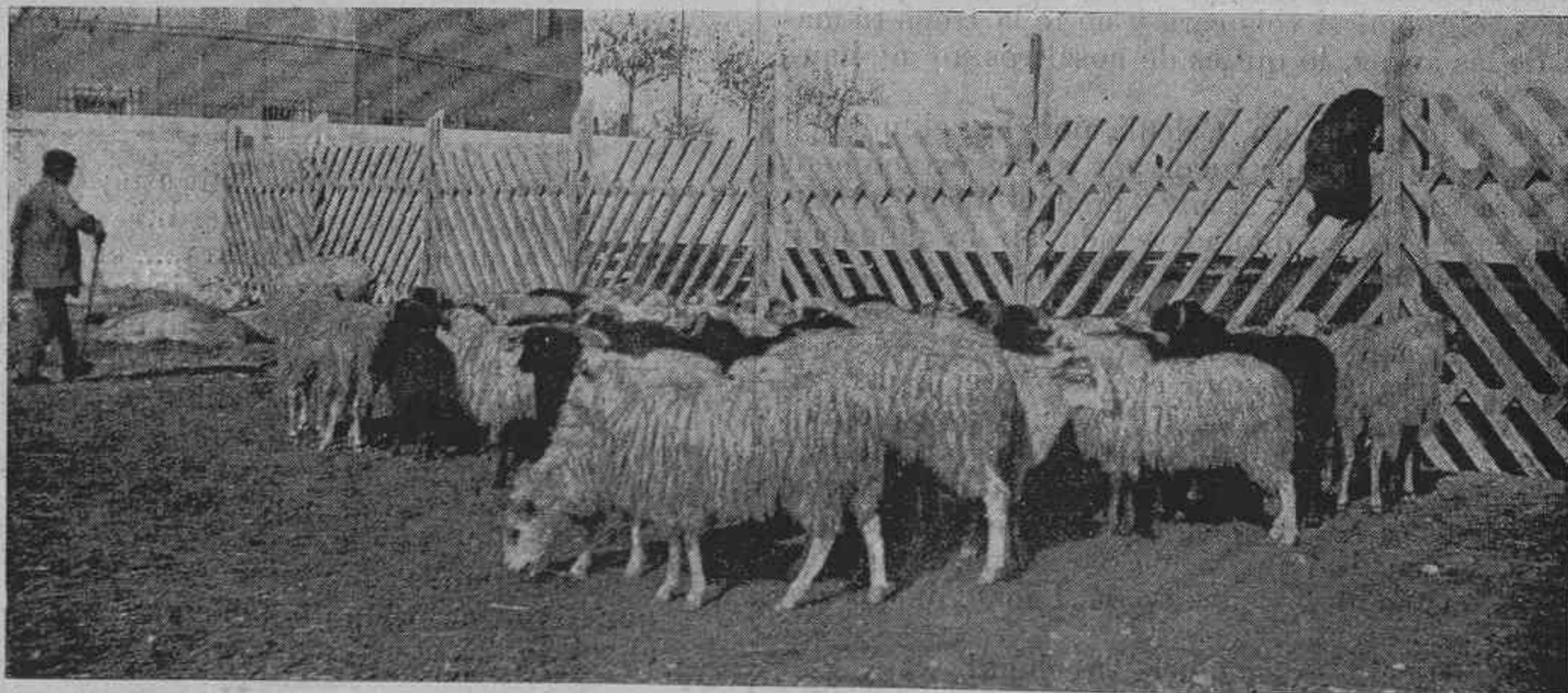
Y entenguis que al parlar de la *solterona*, no 'ns referim á la noya decenta, digna y honrada, que per causas accidentals ó per capritxos de la fortuna no ha pogut ó no ha volgut casarse; no. Parlém de la

solterona per se, per *dret propi*; del ser ab apariencias de dona, que, nascut per no casarse may, sembla no tenir sobre la terra altra missió que la de fastiguejar á tots los que 's posan al seu alcans, del mateix modo que l' ortiga pica y picará sempre y la ruda despedeix y despedirá eternament olors inquantables.

Nosaltres hem tingut la fortuna de cassarne un exemplar curiosíssim; y encare que atenuant los seus rasgos característichs, per no fer tan repulsiva la descripció, aném á presentar la *Solterona* als nostres lectors en quatre pinzelladas.

Aquí la tenen. Donya Gandulina es una senyora d' origen indefinible, edat indefinible y figura tan indefinible com l' origen y l' edat. Va neixe soltera, ha viscut soltera y soltera morirá... á no ser que un día un tribunal, volguent castigar á algú ab una pena espantosa, lo condemni á casarse ab ella.

Los que la coneixen li diuen *donya*, de la mateixa manera que podrian dir *excelentíssim senyor* al carboner, ó *sa magestat* al minyó que 'ls recull

Inst. RUS, colaborador artistich de LA ESQUELLA.

Carn de llana, prenent el sol.

LO MERCAT DE BESTIAR

Remat de bous.

Inst. RUS, co'aborador artístich de LA ESQUELLA.

las escombrarías. Pero, lo qu' ells pensarán: Al fí y al cap, aixó de dir *donya* no costa diners, y ja que á n' ella li agrada, vinga *donya* á tot pasto, que per tan poca cosa no hem de renyir.

¿De qué viu? Una amiga seva, que la tracta fa molts anys, va despejar l' incògnita. Donya Gandulina viu d' una rendeta de setze duros mensuals, que al morir va deixarli un fulano—probablement molt curt de vista ó dotat d' immensas tragaderas,— en pago de serveys d' aquells que en los testaments no solen especificarse, pero que 'l testador agrahit, al extendre la seva última voluntat, no pot menos de recordar ab dolsa fruició.

Ab aquest petit vitalici, arreconada en un ters pis y sense mes companyia que una criada mitj carrin-clona; rentant la roba bruta á l' ayguera cada set senmanas, girantse varios cops los vestits del dret al revés y del revés al dret y rumiant bona estona avants de gastar un céntim, donya Gandulina 's fa l' ilusió de que viu com una senyora.

Quan surt de casa, la seva presencia alegra 'l barri. Los fusters de la botiga de sota y 'ls manyans de la del davant alsan lo cap y se la ensenyan com una figura rara y carnavalesca; pero donya Gandulina, que may s' ha volgut convence de las veritats que 'l mirall li diu, se 'ls mira intencionadament y 's llepa 'ls bigotis, ab l' avidés del afamat, que devora ab la vista la vianda que no pot tocar ab las dents.

¡Pobra senyora, si un día arribés á sentir los comentarios que quan ella ha passat ressonan en aquellas botigas!

—Aquesta dona—diuhen devegadas los fadrins fusters—porta una fortuna á sobre, y se la deixa malograr. Vestida aixís mateix y colocada en un baracón de la plassa pública, á ral l' entrada, la gent se barallaria per poguerla veure... ¡Es llástima que un mamarratxo tan curios s' ensenyi de franch!....

Donya Gandulina, com es de rigor en aquesta classe d' alimanyas, está entregada á la beateria. Ni sabría en qué passar lo temps si no fos aixó, ni d' altra manera sería una solterona complerta. No sembla sino que la moixigateria atrau aquets bitxos, del mateix modo que 'ls terrenos pantanosos cridan las granotas.

Fora de murmurar de tots los vehins, retallar á totas las vehinas y tafanejar per la finestreta que dona á la escala, mirant á la gent que puja y baixa, sobre tot si son homes, donya Gandulina no té cap mes entreteniment que 'l que li proporciona l' us, ó millor dit l' abús, de las prácticas religiosas, agafadas pel cantó xavacá y bullanguero.

¿Diu una oració? Tots los vehins s' han d' enterar de la cerimonia... y de las faltas de sentit comú que hi barreja.

¿Resa 'l rosari? L' ha de dir á crits, com si Deu

Una berra y la seva familia.

Inst. RUS, co'aborador artístich de LA ESQUELLA.

fos sort, ó las oracions cantadas en diapassón alt tinguessin mes mérit.

¿Dejuna? No ho fa posar al diari, porque l' anunci li costaria diners y la pobra donya no está per gastos; pero ella se las arregla de manera que tot lo barri ho ha de saber.

En donya Gandulina, la religió, mes que una virtut, es un vici. La verdadera fé cristiana, la simpática y tendra pietat dels sers que veuhen en Deu un bálsam de las penas humanas, son per la solterona completament desconegudas. Resa, com lo jugador juga, com lo bebedor beu; porque sí, pel gust de fer una cosa que la distreu y que á ella li sembla que vesteix y es de bon tó.

Pero encare aixó sería disculpable si de retop no perjudiqués á ningú. Tothom es duenyo de posarse

sar, com á cantar cansons flamencas, com á sostenir diálechs místichs-libidinosos d' un sabor y un color inexplicables.

Batejat per sa mestressa ab lo nom de *Florencio*, segons sembla en recort del *tío* que al morir li va deixar aquells setze durets, lo desventurat animal no té un moment de repós, ni reb altra instrucció que la que pot resultar de mesclar lo *Catecisme* y la *Fisiología de la noche de bodas*.

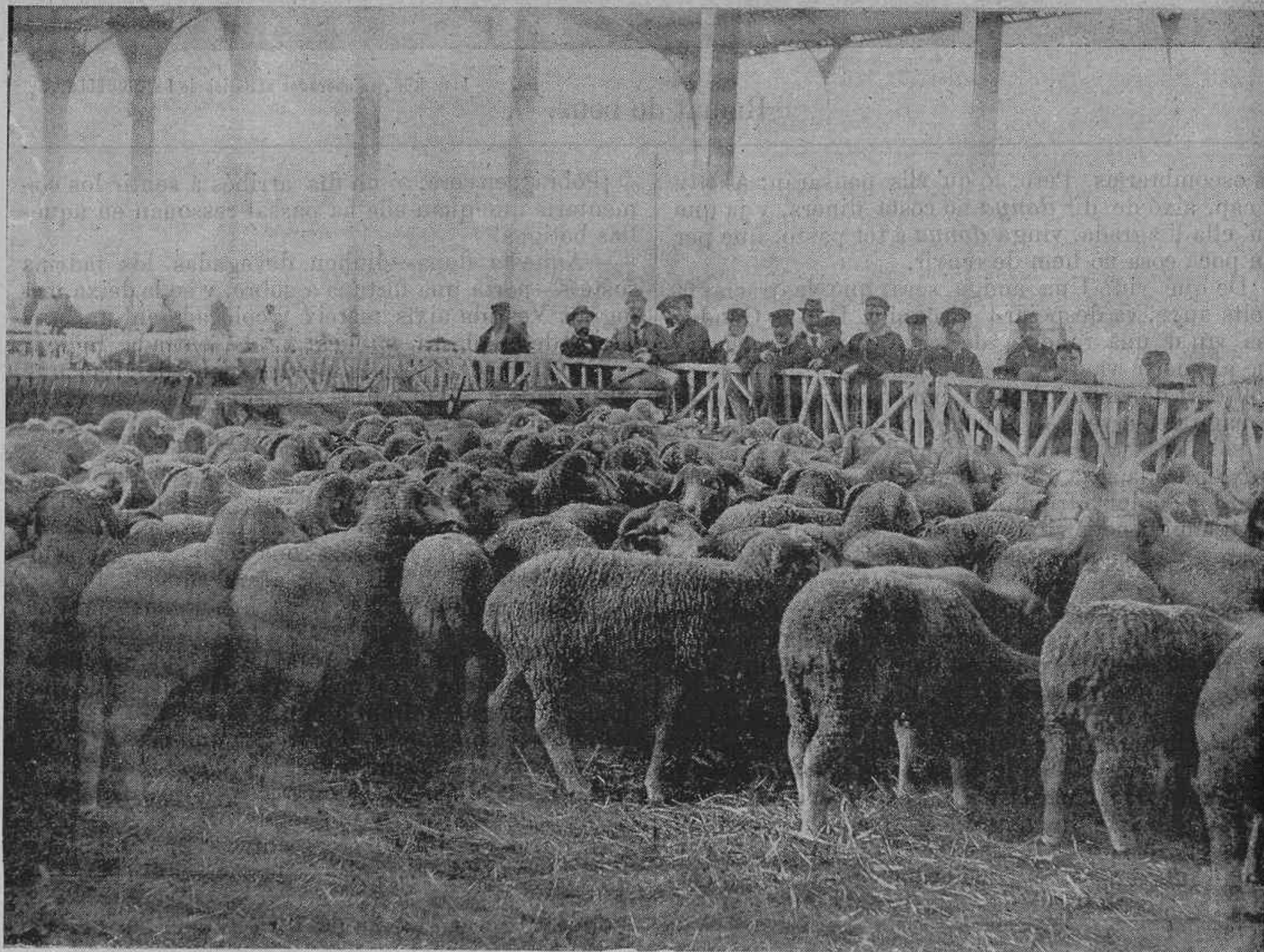
Quan donya Gandulina 's lleva, cada día es lo mateix: la primera visita es pel lloro.

—*Florencio amado... ¡de rodillas, pecador!...*

La pobra bestia, que en sa vida ha pecat per cap concepte, vulgas no vulgas ha de repetir la cantarella:—*De rodillas, pecador*.

Després de la introducció religiosa, vé 'l diálech alegórich-passional.

LO MERCAT DE BESTIAR

Inst. RUS, colaborador artistich de LA ESQUELLA.

Remat de bens. (En la nau central.)

en ridícul tantas vegadas com vulgui y de vestirse ab la capa de la hipocresía, si considera que la capa li escau. Lo sensible es quan d' aquellas ximplerías y d' aquellas disfressas morals ne son víctimas altres sers que en tot alló no hi tenen cap culpa.

La víctima de donya Gandulina es... un pobre lloro, un animal indefens, digne de millor sort, que al batre las alas per primera vegada en lo niu matern, poch devía imaginarse que ab lo temps aniria á parar á las grapas de una solterona.

¡Pobra bestiola!... Juguet de las passions y vicis de donya Gandulina, tan aviat se veu obligat á re-

—*Florencio... ¿eres casado?*

El llorito, roig de vergonya, ha de respondre:

—*¡Y en Veracruz criado!*

Donya Gandulina segueix preguntant:

—*¿Te gustaria dormir con compañia?*

Y en Florencio, mal que li pesi, ha de contestar:

—*¡Ay, si podía!*—

Vels'hi aquí las ideas de donya Gandulina y la classe d' educació que 'l desgraciat lloro está rebent. Lo que sa mestressa no gosa á dir, ho ha de dir ell; lo que donya Gandulina somía, ha de publicarho 'l lloro, com si fos ell lo qui ho pensa, com si la po-

bra bestiola tingués dintre del bech la mateixa mala llengua que la seva propietaria té dins de la boca. ¡Ah, el día qu' entre 'ls vehins hi haja algún soci protector dels animals! No será fluixa la denuncia que á donya Gandulina se li espera. Perque 'l cas de corrupció de l'loros *menors*, ab abús de superioritat y altras agravants comprometedoras, no pot ser mes flagrant y palpable.

*
**

En mitj de tot aixó, martiritzant al lloró y sabatejant á la criada—'ls únichs sers que, *velis nolis*, aguantan sas impertinencias—la vida de donya Gandulina va escorrentse, escorrentse, y encaminantse rápidamente al seu fi.

Ella 's figura que quan mori anirá al cel; pero lo probable es que en aixó, lo mateix que en tot, los seus comptes resultarán equivocats, y que Nostre Senyor li donará, respecte á entrar en la gloria, un xasco paregut al que 'ls homes li han donat al volguer entrar en lo matrimoni.

La cosa es clara, Si donya Gandulina anés al cel ¿ahónt anirian las ánimas realment puras, los esperits virtuosos, mereixedors de debó de la eterna benaventuransa?

Nó. Déu, que si be es tot bondat, no ignora la calamitat qu' entraria á la gloria si donya Gandulina s' hi ficava, no permeterà que en las serenas regions celestials s' hi introduheixi una solterona que en aquest món no ha fet res mes que dir mal de tothom, desmoralisar en *Florenco*... y mirarse als homes ab ulls codiciosos.

Si nosaltres poguessim aconsellar al Pare Etern, en lloch d' obrir las portas de la gloria á donya Gandulina... mes aviat las obririam al lloró.

¡Pobre *Florenco*!... ¡Ell sí qu' es un animal de bé... l' únich ser que en aquella casa té la conciencia neta!...

A. MARCH.

¿VOLS SER MODERNISTA?

Primera condició: es indispensable deixarte els cabells llarchs: et compres un barret d' alas petites, l' aixafas dels costats, te 'l colocas de qualsevol manera y te 'n vas Rambla avall. Parla sempre de llibres y de música y d' estètica y d' art, y sobre tot quan parlis no 't descuidis de nombrá á cada pas á Chabrier, l' Hartmann, Mæterlink, l' Ibsen en *Liebig* y en *Raspall*. Escribe las cartas sobre paper xino y llegeix «Le Gil Blas»; Concurreix tot sovint á las vetlladas que dona el Cau Ferrat; menja bróquil y cols ab pa moreno, (perque en Kneipp també ho fá;) y empápat dels dibuixos d' en Steinlen d' en Guillaume y d' en Bac. Després de tot aixó, has de fumá en pipa y entrar d' en tant en tant á can Parés á veure plats de crema que semblan camps de blat. Fés aixó que t' he dit ab gran constancia y ab parsimonia gran y 's creurán qu' ets un jove modernista... ó bé un qu' está xiflat.

MAYET.

ROMEA

¡*Trampas!* Aixís se titula la nova comedia del Sr. Rovira y Serra. L' acció comensa á las 9 del matí y avants del mitj-día ja está llesta, de manera que sense tirar teló podria representarse l' obra de una tirada. Aixó vol dir que la materia 's prestava pera ser desarrollada en un acte, ab la seguretat de que n' hauria resultat una pessa bastant aixerida, á pesar de que l' assumpto té escassa originalitat y ofereix no pocas reminiscencias.

Com á comedia l' obra adoleix de alguna confusió en lo plan y de falta de consistencia en la pintura dels personatjes. No 's comprén, per exemple, que 'l criat que ha tingut prou manya per treure de un compromís al seu amo, fent passar á una vehina per senyora de aquest, no li expliqui tot, deixantlo ab lo seu silenci doblement compromés. Y d' extranyesas aixís n' hi ha moltes. L' enredo de una obra no deu confondre may ab la confusió. L' enredo de bona lley ha de naixer del mateix argument; las confusions son *trampas* del autor.

L' obra del Sr. Rovira está escrita en vers: algunas situaciones caygueren en gracia al públich y alguns xistes siguen aplaudits, de manera qu' en conjunt y salvo 'ls reparos que podria fer la crítica, tingué l' obra un éxit bastant satisfactori. A aqueix bon resultat contribuhiren los actors, entre 'ls quals se distingiren la Sra. Clemente y 'ls senyors Goula, Soler y Capdevila.

L' autor sigué cridat á las taulas al final dels actes.

TIVOLI

L' ópera espanyola del mestre Espí, lletra del Sr. Ocaña titulada *Aurora*, alcansá un éxit franch y satisfactori, que deixa augurar que 's donarán de la mateixa un bon número de representacions.

L' acció 's desarrolla en lo sigle XVI á Sevilla entre una tribu de gitanos. La filla del patriarca de la tribu solicitada per un gitano rich y per un noble que ignora al principi la seva condició de gitana, acaba per donarse la mort, en lo moment en que la casan ab lo preferit del seu pare, y al veure la impossibilitat de ser esposa del home á qui ella estima, qu' es lo noble.

D' aquesta acció senzilla y algun tant novelesca se n' originan diversas situaciones musicals, que 'l compositor utilisa ab talent y verdader coneixement de la escena. La música del mestre Espí se distingeix sobre tot per l' abundancia de motius melódichs, desarrollats ab senzillés y de una manera assequible á la inteligencia y al gust de la majoria del públich. Aquí estriba 'l secret del éxit que ha obtingut.

En lo primer acte s' aplaudeix lo prelude, lo brindis de tenor y 'l concertant ab que termina. En l' acte segon: lo duo de tiple y baix, la romansa de Aurora, la serenata de Gaston y 'l terceto. En l' acte tercer: la romansa de Jacinto, un preciós prelude que té molt carácter, y 'ls bailables de la zambra gitanesca. Ab aixó n' hi ha mes que suficient per assegurar l' éxit de l' ópera, que per la seva índole pertany de plé á un género molt semblant á la sarsuela seria, encare que no tingui recitats. Exquisit menjar pel gran públich qu' es el que ompla 'ls teatros.

La producció ha sigut posada ab abundancia y riqueza de trajos y ab hermosas decoracions, degudas totas al senyor Chia, y entre las quals descolla la del últim quadro.

En la interpretació sobressurt la Srta. Montilla, sempre hermosa ab sos arranchs dramátichs y fent gala constantment de la seva ven fina y ben timbrada. Lo Sr. Sigler está molt just, lo mateix que 'l Sr. Visconti. Ab lo Sr. Font de Constantí, tenor, fa bé l' Aurora de no volers'hi casar: tampoch m' hi casaria jo; y no perque no tingui una veu de timbre agradable y de verdadera potencia, sino perque no está may en situació, com si no s' interessés per lo que fa, com si no sentís lo que li passa. Mes clar: es cantant y no es actor. Los coros bé; y l' orquesta baix l' entesa direcció del Mestre Perez Cabrero, brillantant las bellas de la partitura.

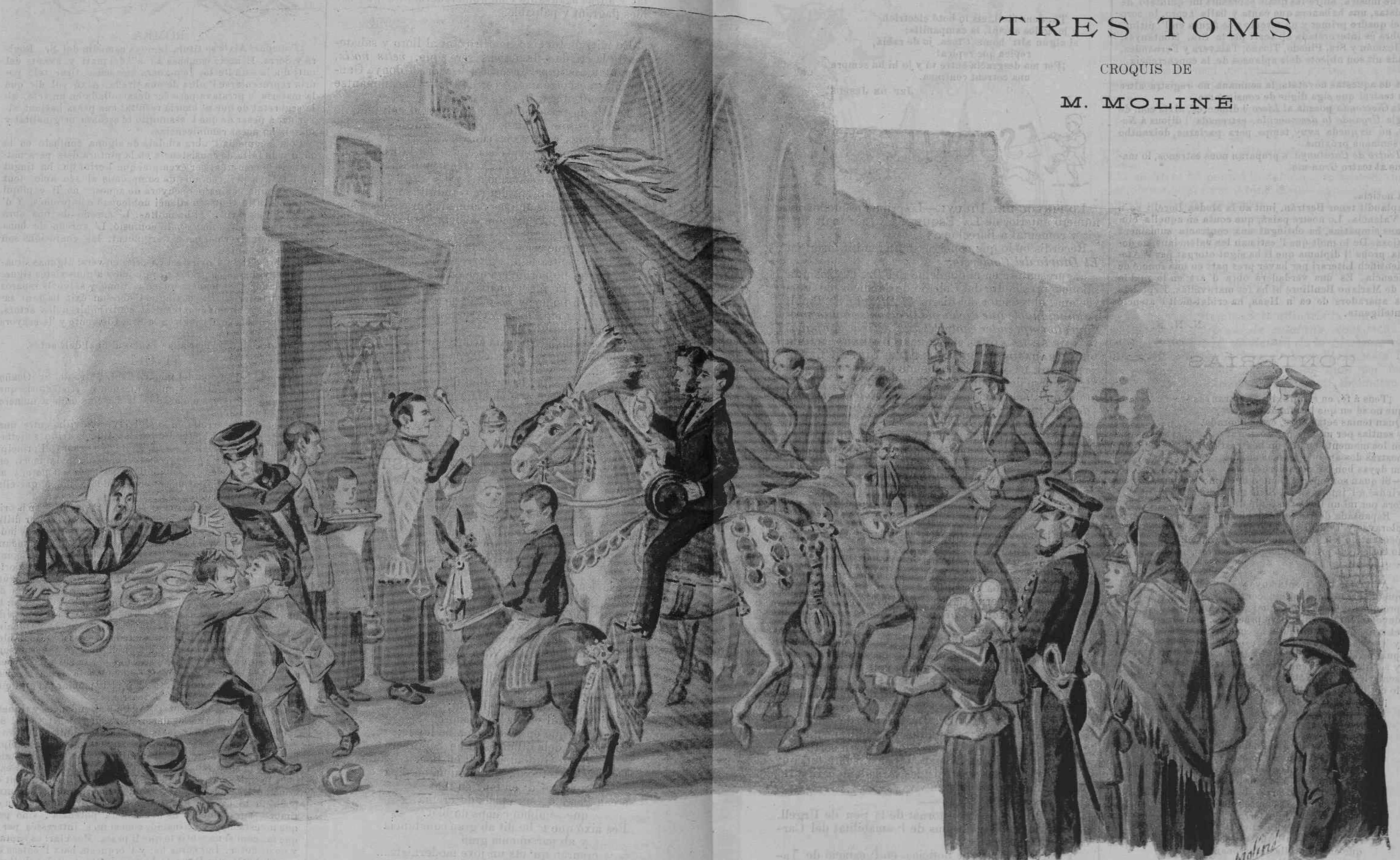
Los autors son cada nit cridats á l' escena y saludats ab extraordinaris aplausos.

LA NOTA DEL DÍA

TRES TOMS

CROQUIS DE

M. MOLINÉ

La benedicció, á Sant Antoni

CONTINUA

Moliné

CATALUNYA

La nova sarsuela *De vuelta del Vivero*, lletra del senyor Fiacro Irairoz y música del Mestre Giménez es una producció exclusivament madrilenya. Aixís y tot ha tingut aquí molt bon éxit sent acullits ab riallas los xistes que conta y las escenas cómicas que ofereix y ab aplausos merescuts las pessas de música, entre las quals sobresurt un quinteto de murguistas, una habanera que canta y balla 'l coro, lo coro final del quadro primer y un terceto que figura en l' últim.

La obra es interpretada ab acert per la Sra. Montanyés, Srta. Guzmán y Srs. Pinedo, Tormo, Talavera y Fernández, que cada nit son objecte dels aplausos de la concurrència.

Fora de aquestas novetats, la senmana no registra altre succés teatral que siga digne de consignarse.

De la *Gioconda* posada al Liceo 'l dimecres, aixís com de la magia *Urganda la desconocida*, estrenada 'l dijous a Novedats, no 'ns queda avuy temps pera parlarne, deixantho per la senmana pròxima.

Al *Teatro de Catalunya* 's preparan nous estrenos, lo mateix que al teatro *Gran-via*.

*
* *

Una noticia.

L' aplaudit tenor Bertrán, junt ab la Medea Borelli se 'n van a Valencia. Lo nostre paísá, que conta en aquella ciutat grans simpatías, ha obtingut una contracta sumament ventajosa. De lo molt que l' estiman los valencians, ne dona una proba 'l diploma que li ha sigut otorgat per l' Ateneo Científich Literari per haver pres part en una funció de beneficència. Es una verdadera obra d' art, en lo qual lo llapis de Mariano Benlliure hi ha fet maravellas. Exposada en los aparadors de ca 'n Haas, ha cridat molt l' atenció dels intel·ligents.

N. N. N.

TONTERÍAS

¡Tens a fé, en religió, ideas estranyas que no sé en que las fundas!

Quan tenías setze anys, erats honrada, y sentías per mí una passió pura; en los moments en qué un bés cast fonía nostras dos amants ánimas en una, 'm deyas ben baixet amorosida:

—Si quan som morts Deu en lo cel no 'ns junta, vindré a l' infern ab tú. Sens tú la gloria fora per mí un lloch trist, plé d' amarguras.

Espantada després de tal blasfemia ploravas y 't quedavas abatuda pensant qu' en 'quells amors tan purs tenías lo cos salvat pro l' ánima perduda.

*
* *

Avuy que tens trenta anys y vius del vici, que no ets ni pura, ni innocent, ni honrada, pro que segueixes fent igual que sempre devotament mil religiosas prácticas, et sents del tot tranquila la consciencia y 'l pas a l' altra vida no t' espanta, puig a l' Iglesia dedicant lo dia y a l' impúdica Venus las vespradas, sent viciosa y devota, ja 't creus tindre lo cos perdut y l' ánima salvada.

¡Tens, hermosa, en materias religiosas ideas ben estranyas!

¡Tan de bó que l' enfilall de brillants que en lo coll portas. t' estrenyés fins que 'l mes gros se t' enfonzés a la gola!

¡Així aquest brassalet d' or que ta munyeca empresona 's tornés cércol de ferro collat al cim d' una forca!

¡Fes Deu qu' aquests dos diamants que en tas orelles blasonan fossen convertits en foch que abrusés ta cara hermosa!

¡Avuy fos que aquestos claus ab que tos cabells adornas

se 't clavessen al cervell enfonzats fins la cabota!

¡Tan de bó qu' un llamp del cel te caygués al cap, un' hora en qu' estéssim abrassats y tenint juntas las bocas!

Tú, dona fácil, ets lo botó eléctrich y jo, gelos amant, la campanilla; si algún altr' home 't toca, jo de rabia, repica que repica!
¡Per ma desgracia entre tú y jo hi ha sempre una corrent continua.

JEP DE JESPU.

LO PINYOL DEL DILUVI.—Lo primer esquellot del número anterior de LA ESQUELLA va ser molt llegit y comentat a Barcelona.

Recordis bé lo que consignava un remittit insert en *El Diario del Comercio*:

....«presentóse en el domicilio del Dr. D. Joaquín Bonet, presidente del Colegio de Médicos de Barcelona, el redactor del diario *El Diluvio*, Sr. Piñol, anunciándole que dicha publicación se había propuesto emprender contra él una activa campaña. Y QUE SE LE ADVERTÍA POR SI DESEABA HACER LOS TRABAJOS NECESARIOS PARA QUE SE DESISTIESE DE LA MISMA, añadiendo dicho señor en el transcurso de la conversación que tan sólo disfrutaba de 1,000 pesetas anuales y dándole a entender de una manera bien clara que su situación económica no era muy desahogada.»

Aquests gravíssims conceptes son los que s' han llegit y comentat, per tots los aficionats, que aquí son moltíssims, a buscar la rahó de ser de la major part de las campanyas *diluviescas*.

*
* *

Pero encare s' ha comentat mes lo silenci del *Diluvi*.

Han transcorregut quinze días, y no ha donat fins ara la mes mínima explicació.

¿A qué 's deu aquest mutisme inexplicable, y tan poch airós?...

Avants eran los carmetlos-Collaso, que ocupantli la boca no li permetían parlar. Però ara es pitjor, ara per lo vist son els *pinnyols* els que 'l privan del ús de la paraula.

¡Pobre *Diluvi*! ¡Quína situació mes apurada! Tragar-se un *pinnyol* y atragantárseli, ha sigut una mateixa cosa. Se li ha quedat a mitj coll y ¡cóm volen vostés que parli si s' está asfixiant?

Vaja, está vist: será precís apelar a la ciencia médica del Dr. Bonet.

¿Qué se li pot donar Sr. Doctor per dessembrarlo una miqueta? ¿Será millor un vomitíu ó un purgant?.... ¡Tal vegada fentli una operació 'n sortiríam!

Sigui caritatiu, Dr. Bonet, y pensi, sobre tot, qu' en aquests cassos extrems la verdadera caritat s' exerceix, tallant en la carn viva.

Los regidors que han tornat de la Seu de Urgell, han vingut encantadíssims de l' amabilitat del Cardenal Cassanyas.

Y aixó, que, segons noticias, en l' estació de Tarraga, al facturar l' equipatge, van tenir que pagar excés, ab motiu de portar las maletas plenas de indulgencias.

NOTA DE LA SENMANA
LAS ESCLAVINAS MUNICIPALS

—Ya lo ves; mucha elegancia.
—Si; y muy poca *vichilancia*.

—Al perseguir un ratero
no 'l podremos atrapar,
porque el otro compañero
nos estirará.

Qui mes content y satisfet se mostra es lo barber Sr. Galindo. En lo successiu á totas las personas que acudin al seu establiment, á mes de afeytarlos ó tallarlos els cabells, els serán concedits 40 días de perdó.

¿Qué tal, qué 'ls sembla la Plassa de Catalunya, aixís que fosqueja?

¿Veritat que 'ls vuit focos eléctrichs, colocats á l'altura dels terrats, escampan una claror qu' enlluherna?

Sobre tot la part central de la Plassa ha quedat convertida en una gola de llop, que fá teresa atravesarla.

No obstant aixó durará pochos días, si es cert que ja hi ha qui ha trobat una idea *luminosa*, per explotar agradablement aquellas tenebras fins y tant que 's procedeixi á la urbanisació definitiva de la Plassa.

Al efecte s' ha pensat instalarhi una llanterna mágica, donants'hi durant tota la nit agradables funcions de *sombras xinescas*.

Ja ha sortit lo cartell dels Jochs Florals. A mes dels premis ordinaris, inauguran la llargà serie dels extraordinaris, set bisbes. Tants com á l' Africana.

A jutjar per la mostra, mes que Jochs Florals casi caldrá dirne: *Jochs episcopals*.

* * *

La serie dels premis extraordinaris la tanca 'l que ha ofert una agrupació de catalans, consistent en *Un Diccionari de l' academia de la Llengua castellana* adjudicable al autor de la «millor poesia humorística, ridiculisant als catalans que, per ferse veure, en lloch de usar lo seu idioma, malmeten lo dels altres.»

¡Vamos, *ya haremos bromita!*

En una població de Catalunya, que no diré quina es, un fabricant viudo vá contreure segonas nupcias ab una senyoreta jova y guapíssima.

Los treballadors que sempre han corregut molt bé ab lo seu principal, vá n acordar o b sequiar als nuvis ab uns ruidosos esquellots.

—Potser l' amo s' enfadará!—vá observar un d' ells.

—Aixó ray—respongué un dels mes entusiastas per l' idea—se li demana permís... Y ja veuréu com hi consent.

En efecte: no sols hi consentí, haventli xocat molt aquell rasgo humorístich dels seus operaris, sino que terminats los esquellots, lo nuvi vá obsequiar opíparament als que 'ls havían fet, ab pastas, vins, y cigarros.

Doném compte de aquest fet rigurosa-

ment autèntich per lo que té de típich y de xocant.

Y además porque demostra que no á tot arréu las relacions entre 'l capital y 'l treball son tan tirants com algúns suposan, y molts altres voldrían.

Fins uns esquellots, qu' en certas circumstancias poden ser causa de disgustos y motius de ofensas, quan se dedican á un patró benévol per uns operaris aixerits, es possible convertirlos en una intimitat humorística de bon género, que contribuheixi á afermar mes y mes l' estimació mútua entre 'ls dos agents de la producció.

Un amich méu recomana á tots los que reben cartas que hi peguin una ensomada.

¿Preguntan per quín objecte?

Lo mateix vaig preguntarli jo, y 'm vá respondre:

—Veurás, sempre es una distracció. Si ensumas bé y tens bon flaire sentirás que moltes vegadas fan olor de conill de bosch ó de perdiu.

—De veras?

—Sí.

—Y á qué ho atribuheixes?

—Cóm que diuhen que ab los sachos de la correspondencia casi sempre hi entran cassa de matute, las cartas s' impregnan de la farúm. Ja veurás, olóralas.

Traslado l' observació als lectors curiosos.

¡Y ara diguin que 'l servey de correus es detestable!

¡Sí, prou!...

Se podrán perdre las cartas; pero las perdius y 'ls conills qu' entran de matute, lo qu' es aquests no 's perden may.

Han arribat á Andalucía alguns personatjes moros, vestits á l' europea. De manera que no se 'ls coneix que siguin mahometáns, sino pel color de catxumbo de la séva pell... y per un' altra cosa.

Se 'ls coneix que son moros porque cada viatjer porta tres odaliscas pel séu us particular, triadas del séu harém respectiu, entre las mes hermosas.

Lo qual demostra que 'ls fills de l' Islam, quan van pel mon, no 's contentan ab menos de tres costellas per barba.

Tots ells tenen aquesta mercancia tan lleminera sumament recatada, tancantlas á la fonda ab pany y clau, cada vegada que surten á passeig ó á fer alguna diligencia, y posantlas de més á més baix la custodia rigurosa del personal especialíssim que allá en lo séu país acostuman á emplear á tal objecte.

Y aixís y tot...

En fi, que si las *moras* son tan guapas com diuhen; á pesar de totas las precaucions están en perill en un país com el nostre que té verdadera fam de *mora-litat*.

Suposo que la nova autorisació que solicita l' inglés per estendre 'ls rails per la Gran-vía, no li será

otorgada fins y á tant que haja satisfet á la Caixa municipal l' import dels cánons que, segons notícias, está devent.

Y además presumo que la Corporació municipal procurarà millorar las condicions baix las quals ocupa l' inglés las vías principals de Barcelona, realisant un negoci considerable.

En totas las ciutats del mon l' explotació dels tranvías son una font abundant de ingressos per l' Hisenda municipal... En totas menos á Barcelona.

Any nou, vida nova.

Lo Doctor Odón de Buén ha tornat á ferse cárrech de la seva Cátedra de Historia natural.

Any nou, vida nova.

Lo catedrático neo, Sr. Feliu, ha demanat lo traslado, no convenientli molt los ayres de Barcelona, que diu que devegadas xiulan.

Any nou, vida nova.

Lo rector Sr. Casaña 's troba á Madrit, assegurantse que no tornarà á posá 'ls peus á l' Universitat de Barcelona.

L' únich que no pot dir: á «Any nou, vida nova,» es l' impertérrit D. Jaume, 'l qual avuy, com ahir, com sempre, mentres visqui, haurá de dir:

«Any nou... fumém, fumém.»

La Sarah Bernhardt tracta de coronar la llarga serie dels seus capritxos que li han valgut tan renom com los seus mérits artístichs, realisant una expedició á la India.

Pero aquesta vegada no 's proposa guanyar diners com en las excursions americanas y europeas ho ha fet sempre, sino al contrari gastarne, satisfent una de las ilusions que fa molt temps acaricia.

A tal efecte, pera fer lo viatge ab comoditat y esplendidés fletará pel seu compte un gran yacht.

Y per donarse 'l gust de representar allá ahont millor li sembli, instalará en lo barco una sala teatro.

Aixís pensa passejarse per l' encantat país de las perlas, l' encantadora Sarah.

¡Quí pogués tornarse Coll y Rataflutis per acompanyarla!

En lo *Diluvi*, s' hi llegía días enrera:

«¿Hay tal vez el propósito de *urdir un pastel*, cuyo *urdimiento* etc., etc.»

¡Urdir un pastel!... Los pasteles se combinan, se pastan, se fican al forn y 's menjan; pero no s' urdeixen.

De fixo que l' autor de aquest *urdimiento* es el mateix que al parlar del naufragi del *Joaquín Pié-lago*, va dir que 'ls náufrechs havían sigut destrosats *por las garras de los tiburones*.

«LE PETIT SUCRIER»

MAX LEBAUDY

Soldat-milionari, mort últimament en un hospital militar de Fransa.

No dos, quatre lleóns, vá parir la Sra. Julieta del Parch.

Y en la impossibilitat en que 's troba la seva mare de amamentarlos, s' ha encarregat de prestarlos el servey de dida carinyosa, l' intel·ligent veterinari, Sr. Darder, director de la Colecció zoológica municipal.

Los lleonets mamam ab biberón, y jauhen dintre de una incobadora que 'ls preserva dels rigors dels frets propis de l' estació.

¡Quántas criaturas de infelissos vehins de Barcelona, menos afortunadas que 'ls lleóns del Parch, sucumbeixen vententse privadas d' aliments y abrich!

Pero ¡qué s' hi farà! Es lo que deya aquell: —A la Casa Gran tot-hom *mama*, hasta 'ls lleóns!

Los vehins del carrer dels Ases, volent disfrutar dels mateixos beneficis concedits primer als del Carrer del Cuch, y mes tart als del carrer del Alba, tractan de sollicitar del Ajuntament que 's cambihi 'l nom de aquell carrer.

Potser si 'l posavan en castellá vestiria mes.

En aquest cas, podria titularse *Calle de los Jumentos*.

¿Els hi está bé als senyors de *La Renaixensa*?

Envío l' enhorabona á la ditxosa parella Maria Guerrero y Fernando Diaz de Mendoza, que de casarse de per riure tantas vegadas sobre l' escena, á gust dels autors de las produccions que representavan, al últim s' han casat de debó y á gust seu.

L' acte va celebrarse, sense ostentació ni pompa en una parroquia de Madrid, dirigintse desde la iglesia al teatro á continuar los ensaigs de la nova obra d' Eugeni Sellés, titulada: *La mujer de Lot*.

Y á la nit del mateix día de la boda 'ls dos contrayents prenían part en la representació del drama *Lo Positivo*.

Celebrarém que lo positiu siga per ells una eterna lluna de mel.

Un metje aficionat als alcohólics, deya:

—Odío de mort l' us del aygua que han posat de moda en Kneipp y altres babiecas. Jo estich fent grans estudis per implantar un nou sistema diametralment oposat á tot régimen aygualit.

—¿Un sistema original de vosté?—van preguntarli.

—Sí, senyor.

—¿Y cóm se titulará?

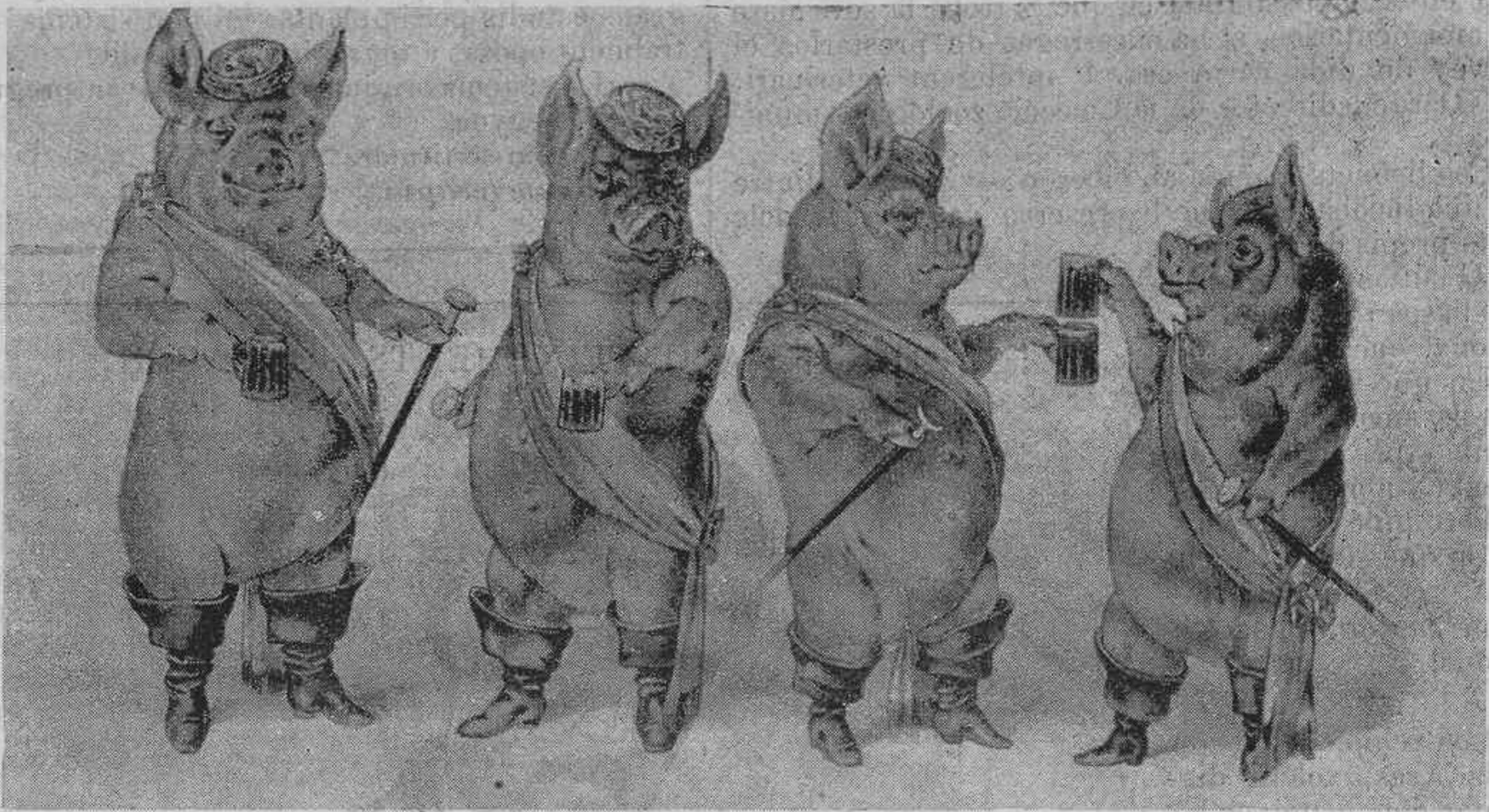
—La *vinoterapia*.

¡GRRRRANS ACONTEIXEMENTS DEL PARCH!

—La lleona que té fills y amamentarlos no pot, no li queda altre recurs que donarlos al didot.

LOS HÉROES D' AVUY

Brindém com ens correspón
en un dia com aquet:

¡A la salut del porquet
que acompanya á Sant Antón!

A LO INSERTAT EN L PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Ma-ri-a-na.*
- 2.ª ENDAVINALLA.—*Pilota.*
- 3.ª TRENCA CLOSCAS.—*La Dolores.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Estudiar.*
- 5.ª ROMBO.—

S
C A P
C A B A L L
S A B A D E L L
P A D R O
L L E O
L L

- 6.ª GEROGLÍFICH.—*Un ca es un gos.*

XARADA

I

FRAGMENT DE UN DRAMA INEDIT
destinat á portar molt poca gent en lo teatro que 's representi
ESCENA... QUALSEVOL

Gualbert y Wallburga.

Gual. Com deya, donchs, senyora, era un dissapte
que en un caball montat cinch casa vostra

jo 'm vareig dirigir; y al arribarhi
del jardí 'm vaig trobá oberta la porta.
Sí; vos la vau obrir perque sabiau
que havia d' arribar jo á n aquella hora:
¿no ho recordéu?... si fins la bestia aquella
que á mí 'm va *tersa* us va allargá una pota...
No ho tinch present Gualbert.

Wall.
Gual.

Donchs, jo si; encare
tinch bastant ressentida alguna cosa
d' aquella ensopegada tan tremenda
ab lo poca vergonya del gos vostre.

Wall.

No 'm parreu per favor d' aquella bestia
perque es molt *hu-dos-cinch* y cada volta
que algú d' ell me diu mal jo m' esgarrifo
y la pell de gallina fins se 'm torna.

Gual.

Lo gallina vaig ser jo de no darli
una bona tunyina.

Wall.

Bé, pero, home
deixéuho corre aixó, que fa molt bestia
parlar aquí de gossos y en 'questa hora:
parlém de nostre amor que prou *hu-dugas*
sou vos, Gualbert per dirme cosas dolsas
d' aquellas que á mí m' entran fins á l' ànima;
vull dir que aném aviat al grá.

Gual.

Senyora
aném allá hont vulgueu; pero jo conto
que assentats aquí á l' ombra d' aquest roure
podrém respirar bé aquest ayret *prima*
y cantar si per 'cas es del gust vostre
alguna *cinch-quart-cinch*.

Wall.

No 'm vingueu ara
ab cansons que aixó fa molt poca solta;
¡vos ja no m' estimeu!...

Gual.

¿Qu' heu dit Wallburga?
no la digueu may més aquesta cosa.

Wall.

Donchs vos ne diré un' altra, ahí us van veure
del bras ab altra dona, y aixó proba
que m' estéu enganyant; *total* no us falta
per fermho creure tot; digueume doncas,
qui es que vostre amor també reclama
perque jo li faré una cara nova.

Gual.

No es cert, senyora, no...

Wall.

¿Goseu negarm'ho
després que ja ho sé tot?

(¡L' hem feta bona!)

Wall.

Digueume lo seu nom.

Gual.

Sí; Tejerinda

se diu, pero....

Wall.

¿Qu' heu dit poca vergonya?...

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

NOVEDAD

JUANITA LA LARGA

POR

D. JUAN VALERA

Un tomo 8.º Ptas. 3'50

OBRA NUEVA

CUENTOS MORALES

POR

Leopoldo Alas
(Clarín)

Un tomo 8.º Ptas. 4.

Ultima obra de B. PÉREZ GALDÓS

HALMA

Un tomo 8.º Ptas. 3.

B. Pérez Galdós

*

NOVELAS ESPAÑOLAS CONTEMPORANEAS

Doña Perfecta (7.ª edición).—Un tomo en 8.º, 2 ptas.

Gloria (dos tomos) (7.ª edición).—1.ª parte, 2 ptas.; segunda parte, 2 ptas. Los dos tomos, 4 ptas.

Marianela (7.ª edición).—Un tomo en 8.º, 2 ptas.

La familia de León Roch (tres tomos) (5.ª edición).—6 ptas.

La desheredada.—Tomo en 4.º prolongado, 8 ptas. En dos tomos en 8.º 6 ptas.

El Amigo Manso.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

El Doctor Centeno.—2 tomos en 8.º impresos en buen papel, (4.ª edición), 6 ptas.

Tormento.—Un tomo en 8.º, (4.ª edición), 3 ptas.

La de Bringas.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Lo Prohibido.—2 tomos en 8.º, 6 ptas

Fortunata y Jacinta.—4 tomos en 8.º, 12 ptas.

Miau.—Un tomo en 8.º, 3 ptas.

La incógnita.—Un tomo en 8.º, 3 ptas.

Realidad.—Novela en cinco jornadas.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Angel Guerra.—Tres tomos en 8.º 9 ptas.

Tristana.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

La loca de la casa.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Torquemada en la cruz.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Torquemada en el Purgatorio.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Torquemada y San Pedro.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Nazarín.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

Halma.—Tomo en 8.º, 3 ptas.

La Fontana de Oro.—Novela histórica del memorable período de 1820 á 1823.—Tomo en 8.º, (3.ª edición), 2 ptas.

El Audaz: Historia de un radical de antaño.—(3.ª edición).—2 pesetas.

Torquemada en la hoguera, etc.—Un tomo en 8.º, 3 ptas.

La Sombra, Celín, Tropiquillos, Theros.—Tomo en 8.º de 260 págs., 2 ptas.

AVISO IMPORTANTE

La próxima semana aparecerán de la

COLECCIÓN DIAMANTE

los tomos 35 y 36

José Estremera: **Fábulas.**

Emilia Pardo Bazán: **Novelas cortas.**

OBRA DE GRAN SENSACIÓN

Los Jesuitas de puertas adentro ó un barrido hacia afuera en la Compañía de Jesús

Un tomo 8.º Ptas. 5.

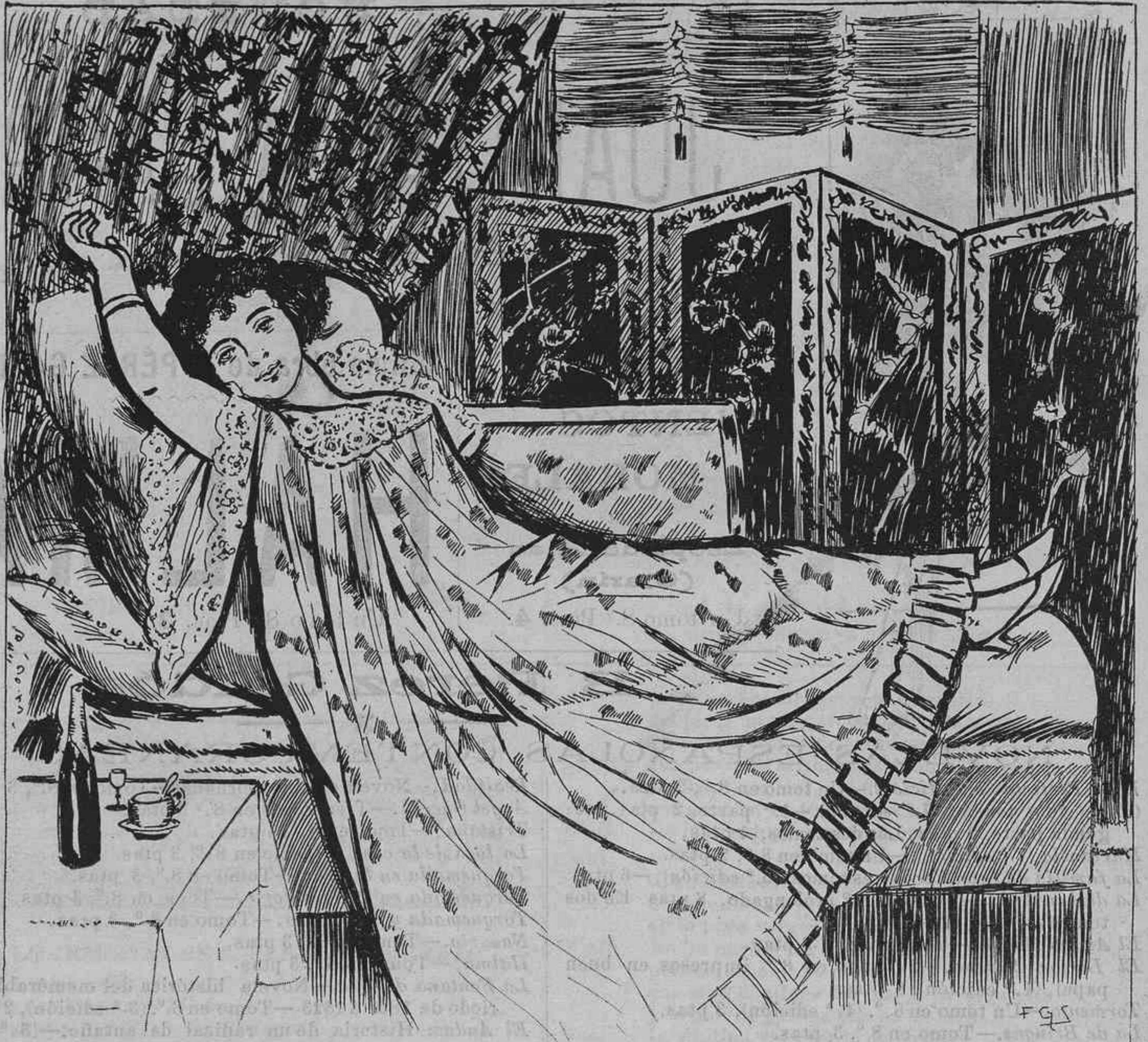
Pronto se pondrá á la venta

ANUARIO-RIERA — Guía General de Cataluña

Comercio, Industria, Profesiones, Artes y Oficios, Propiedad Urbana, Rústica y Pecuaría, Datos estadísticos, Geográficos y Descriptivos y Sección de propaganda.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de port. No responém d'extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se'ls otorgan rebaixas.

RUMIANT LA MOSTRA

—Demá 's dona 'l primer ball,
demá torno á entrá en campanya....

¿Quedarán encara *primos*,
marxant tal com marxa Espanya?

Gual. No: Tejerinda hi dit.
Wall. ¡La meva filla!....
¡infame!.... ¡seductor! ... ¡jo 'm torno boja!....
socorro!.... ¡malehit!.... ¡Deu meu.... jo 'm moro!....
abrássam.... fill.... meu....

Gual. ¡May! ¡horror!! ¡¡¡la sogra!!!!
J. STARAMSA.

II

A la festa *prima-dos*
vaig trobar á n' en Casassa
qui entre altrás cosas digué:
La *Tot* es una *tres-quarta*
que encar' que sigui soltera
sembla que sigui casada.

UN COLOMÍ DE SANTA COLOMA

ANAGRAMA

En un periódich *total*
vareig llegir lo següent:
• Ahí una *total* de frases
va marxá á convertí infels.

SERPA-CISCO.

TERS DE SILABAS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9. — Nom de dona.
- 5 9 1 5 8 2 5 6 — Rey de Fransa.
- 1 8 9 6 2 3 9. — Carrer de Gracia.
- 1 9 1 7 5 8. — Poble de Catalunya.
- 1 8 9 3 9. — Metall.
- 5 8 5 3. — Poble de Catalunya.
- 1 7 5. — Nom d' home.
- 4 2. — Nota musical.
- 2. — Vocal.

M. COLL.

GEROGLIFICH

× × X
I
LOO
× X

JUANITO MAYOL

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona. — Se-
gona: idem en diminitiu. — Tercera: llenguatje.
VENTURA P.

Antoni Lopez, editor. Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63. — Barcelona.